

STERREN,*)

DOOR

ADOLF TER HAGHE

Langs dakespitsen die hun hemel sperren
bespringen thans de sprankelende sterren
bij duizendtallen weer de duistere stad.
Hoe ze mijn ziel uit daags gevang bevrijden!
Zij oop'nen voor mijn oogen 't eindloos-wijde
zoodat mijn peinzen 't peilloos Ruim omvat.

Zoo maakt de nacht mij naaste aller zonnen.
Elk vonkt als vlam van 't zwarte Niet omsponnen,
elk eenzaam, en toch saam in wezen één:
sterren zijn Gods verspreide licht-gedachten
en troosten, bakens in de zee der nachten,
den mens, want ook zijn ziel brandt niet alléén.

Want ziende naar der sterren vuurpupillen
die talloos in onreikbre hoogten trillen
ontstijgt de ziel aan lage aarde-smart;
wie d'aether van de Eeuwigheid inademt
houdt het Heelal in donkre borst omvademd:
doorsterreld raakt de hemel van zijn hart!

---

*) Uit een April '28 te verschijnen bundel „Uit Ravijnen Omhoog.”